

Քառասուններորդ համարի գաղտնի պատմությունը — թիվ տասնհինգ

Երկրորդ վայր — Մաս երկրորդ

Jeff Pippenger

2026-06-11

Քույր Ուայթը մի քանի անգամ նշում է, որ Եսայի մարգարեության այն հատվածը, որը Հիսուսը կարդաց Նազարեթի ժողովարանում, ոչ միայն հռչակում էր Նրա գործը, այլև նախատիպում էր մեր գործը: Այդ օձյալ գործի կատարյալ իրականացումը կատարվում է նրանց միջոցով, ովքեր կազմում են հարյուր քառասունչորս հազարների դրոշմը:

Տեր Աստծու Հոգին ինձ վրա է, որովհետև Տերն օծել է ինձ՝ ավետիս քարոզելու հեղեղին. Նա ինձ ուղարկել է՝ բժշկելու սրտով կոտրվածներին, գերիններին ազատություն հռչակելու և կապյալներին՝ բանտի բացվելը, հռչակելու Տիրոջ ընդունելի տարին և մեր Աստծու վրեժխնդրության օրը, մխիթարելու բոլոր սգավորներին, որոշելու Սիոնում սգավորների համար, որ նրանց տա գեղեցկություն՝ մոխրի փոխարեն, ուրախության յուղ՝ սգի փոխարեն, գովաբանության պատմության՝ տրտմության հոգու փոխարեն, որպեսզի նրանք կոչվեն արդարության ծառեր՝ Տիրոջ տնկաստան, որպեսզի Նա փառավորվի: Եվ նրանք պիտի շինեն հին ավերակները, պիտի վերականգնեն նախկին ամայությունները և պիտի նորոգեն ավերված քաղաքները՝ բազում սերունդների ամայությունները: Եվ օտարները պիտի կանգնեն ու արածեցնեն ձեր հոտերը, և օտարականի որդիները պիտի լինեն ձեր հողագործներն ու ձեր այգեգործները: Բայց դուք պիտի կոչվեք Տիրոջ քահանաներ, մարդիկ ձեզ պիտի անվանեն մեր Աստծու սպասավորներ. դուք պիտի ուտեք ազգերի հարստությունը և նրանց փառքով պիտի պարծենաք: Ձեր ամոթի փոխարեն պիտի կրկնապատիկ ունենաք, և խայտառակության փոխարեն նրանք պիտի ցնծան իրենց բաժնի համար. դրա համար իրենց երկրում պիտի ժառանգեն կրկնապատիկը. հավիտենական ուրախություն պիտի լինի նրանց համար: Եսայիա 61:1–7.

Նախորդ հոդվածում մենք սկսեցինք որոշել այն «Ժամը, ամիսը, օրը և տարին», որոնք կազմում էին երեք հարյուր իննսուսմեկ տարվա և տասնհինգ օրվա ժամանակային մարգարեությունը: Ժամանակ այլևս չկա, ուստի ժամանակի այդ չորս արտահայտությունները պետք է վերջին օրերում կիրառվեն խորհրդանշական կերպով, երբ առաջին և երկրորդ վայերի մարգարեական բնութագրերը կրկնվում են երրորդ վայի մեջ: «Տարին» «Տիրոջ ընդունելի տարին» է, և այն նաև «մեր Աստծու վրեժխնդրության օրն» է:

«Օրը» «աղետի օրն» է՝ հատուցման և վրեժխնդրության օր, ինչպես ներկայացված է Մովսեսի կողմից:

Ինձ է պատկանում վրեժխնդրությունը և հատուցումը. նրանց ոտքը ժամանակին կսայթի, որովհետև նրանց կործանման օրը մոտ է, և այն բաները, որ պիտի գան

նրանց վրա, շտապում են: Բ Օրինաց 32:35:

Եսայիա մարգարեի գրքում դա «ընդունելի տարին» է և «վրեժխնդրության օրը», իսկ վրեժխնդրության օրը Մովսեսի «աղետի օրն» է, երբ Լաոդիկիայի ոտքը սահում է, մինչ նրանք հատուցում և վրեժխնդրություն են ստանում: Մեծ երկրաշարժի ժամը, աղետի օրը, ընդունելի տարին և առաջին ամիսը բոլորն էլ համընկնում են կիրակնօրյա օրենքի հետ: Հովելում «ամիս» բառը հավելված բառ է, սակայն այդ հավելված բառը ճիշտ է: Թարգմանիչներն ավելացրել են «ամիս» բառը՝ համաձայն այն ճշմարտության, որ ուշ անձրևը եկավ առաջին ամսում:

Ուրեմն, ո՛վ Սիոնի որդիներ, ցնծացե՛ք և ուրախացե՛ք Տեր ձեր Աստծով, որովհետև նա ձեզ տվել է վաղ անձրևը՝ ըստ չափի, և պիտի իջեցնի ձեզ համար անձրև՝ վաղ անձրևն ու ուշ անձրևը առաջին ամսում: Հովել 2:23:

«Ամիս» բառը մեկնաբանություն է, ոչ թե բնագրային ներշնչված տեքստի մաս: Եբրայերենը պարզապես ասում է, որ անձրևները պիտի գան «առաջինի ժամանակ» կամ «ինչպես առաջինում»՝ նշանակելով, որ Աստված պիտի վերականգնի անձրևները իրենց պատշաճ եղանակին, ճիշտ ինչպես նախկին ժամանակներում: Քույր Ուայթը բազմիցս 1840-ից 1844 թվականների Միլլերական շարժումը համադրում է Պենտեկոստեի հետ՝ վերջին օրերի ուշ անձրևը նկարագրելու համար: Ուշ անձրևը գալիս է «ինչպես առաջինում», ինչը Պենտեկոստեն էր, և որն էլ Քույր Ուայթը բազմիցս համադրում է կիրակնօրյա օրենքի հետ:

«Այն հրեշտակը, որ միանում է երրորդ հրեշտակի պատգամի հռչակմանը, իր փառքով պետք է լուսավորի ամբողջ երկիրը: Այստեղ կանխասված է համաշխարհային ընդգրկում ունեցող և անսովոր գործությամբ մի գործ: 1840–44 թվականների ադվենտական շարժումը Աստծո գործության փառավոր դրսևորում էր. առաջին հրեշտակի պատգամը հասցվեց աշխարհի յուրաքանչյուր միաիմունեական կայան, և որոշ երկրներում եղավ կրոնական այնպիսի մեծ հետաքրքրություն, որի նմանը տասնվեցերորդ դարի Բարեփոխությունից ի վեր ոչ մի երկրում չէր տեսնվել. սակայն այս ամենը պիտի գերազանցվի երրորդ հրեշտակի վերջին նախազգուշացման ներքո տեղի ունեցող հզոր շարժմամբ:»

«Այս գործը նման կլինի Հոգեգալստյան օրվա գործին: Ինչպես «վաղ անձրևը» տրվեց՝ Ավետարանի սկզբում Սուրբ Հոգու թափման մեջ, որպեսզի պատճառ դառնա թանկագին սերմի ծլարձակմանը, այնպես էլ «ուշ անձրևը» կտրվի դրա ավարտին՝ հունձքի հասունացման համար: «Եվ պիտի ճանաչենք, եթե շարունակենք Տիրոջը ճանաչել. Նրա ելքը պատրաստ է ինչպես առավոտը, և Նա պիտի գա մեզ մոտ ինչպես անձրևը, ինչպես ուշ և վաղ անձրևը երկրի վրա»: Ովսեա 6:3: «Ուրեմն ուրախացե՛ք, Սիոնի որդիներ՝ ր, և ցնծացե՛ք Տիրոջ՝ ձեր Աստծու մեջ, որովհետև Նա ձեզ տվել է վաղ անձրևը չափով, և ձեզ վրա պիտի իջեցնի անձրևը՝ վաղ անձրևը և ուշ անձրևը»: Հովել 2:23: «Եվ վերջին օրերում, ասում է Աստված, Իմ Հոգուց պիտի թափեմ ամեն մարմնի վրա»: «Եվ պիտի լինի, որ ամեն ոք, ով կանչի Տիրոջ անունը, պիտի փրկվի»: Գործք 2:17, 21:»

«Ավետարանի մեծ գործը չպիտի ավարտվի Աստծո գործության պակաս դրսևորմամբ, քան այն, որով նշանավորվեց նրա սկիզբը: Այն մարգարեությունները, որոնք կատարվեցին նախորդ անձրևի թափմամբ՝ ավետարանի սկզբում, կրկին պիտի կատարվեն վերջին անձրևում՝ նրա ավարտին: Ահա «գովացման ժամանակները», որոնց ապագային էր նայում Պետրոս առաքյալը, երբ ասում էր. «Ապաշխարեցե՛ք, ուրեմն, և դարձե՛ք, որպեսզի ձեր մեղքերը ջնջվեն, երբ Տիրոջ ներկայությունից գան գովացման ժամանակները, և Նա ուղարկի Հիսուսին»: Գործք 3:19, 20»: Մեծ պայքարը, 611:

Հոգեգալուստը ավետարանի գործի «բացումն» էր կամ «սկիզբը», իսկ «վախճանի» ժամանակ տեղացող վերջին անձրևը՝ «ավարտը»: Առաջինը ներկայացնում է վերջինը: Առաջին ամիսը նույնացվում է Սուրբ Հոգու հեղմամբ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

«Մեզանից ոչ ոք երբեք չի ստանա Աստծո կնիքը, քանի դեռ մեր բնավորությունների վրա թեկուզ մեկ բիծ կամ արատ կա: Մեզ է թողնված սրբազրել մեր բնավորության թերությունները, մաքրել հոգու տաճարը ամեն պղծությունից: Այն ժամանակ վերջին անձրևը կթափվի մեզ վրա, ինչպես վաղ անձրևը թափվեց աշակերտների վրա Պենտեկոստեի օրը: ...»

«Ի՞նչ էք անում, եղբայրներ՝ ը, նախապատրաստության այս մեծ գործում: Նրանք, ովքեր միանում են աշխարհին, ընդունում են աշխարհիկ կաղապարը և պատրաստվում են գազանի նշանին: Նրանք, ովքեր անվստահ են իրենց անձի նկատմամբ, ովքեր խոնարհեցնում են իրենց Աստծո առաջ և ճշմարտությանը հնազանդվելով՝ մաքրում իրենց հոգիները, սրանք ընդունում են երկնային կաղապարը և պատրաստվում են Աստծո կնիքին իրենց ճակատների վրա: Երբ հրովարտակը հրապարակվի և դրոշմը դրվի, նրանց բնավորությունը հավիտյան կմնա մաքուր և անբիծ»: Վկայություններ, հ. 5, 214, 216:

Առաջին «ամիսը» կիրակնօրյա օրենքն է, մեծ երկրաշարժի «ժամը»՝ կիրակնօրյա օրենքը, աղետի, հատուցման և վրեժխնդրության «օրը»՝ կիրակնօրյա օրենքը, և ընդունելի «տարին»՝ կիրակնօրյա օրենքը: Առաջին վայի մարգարեության հարյուր հիսուն տարիները ավարտվում են կիրակնօրյա օրենքով, որտեղ սկսվում են երեք հարյուր իննսունմեկ տարիներն ու տասնհինգ օրերը:

Ասելով վեցերորդ հրեշտակին, որ փողն ուներ. Արձակիր այն չորս հրեշտակներին, որ կապված են մեծ Եփրատ գետի մոտ: Եվ արձակվեցին այն չորս հրեշտակները, որոնք պատրաստված էին ժամի, օրվա, ամսվա և տարվա համար, որպեսզի սպանեն մարդկանց երրորդ մասը: Հայտնություն 9:14, 15:

«Եփրատ մեծ գետի մեջ կապված» «չորս հրեշտակները» «արձակվում են» Կիրակնօրյա օրենքի ժամին: Նրանք մարգարեաբար «պատրաստված» են եղել երկրորդ վայի ժամի, օրվա, ամսվա և տարվա համար, որպեսզի սպանեն մարդկանց երրորդ մասը: Միացյալ Նահանգները սպանվում են որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն՝ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և Միացյալ Նահանգները այն եռակի միության մեկ երրորդն են, որ հաստատվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Երկրորդ վայը կրկնվում է երրորդ վայի մեջ, ինչպես որ երկրորդ հրեշտակը կրկնվում է

երրորդ հրեշտակի մեջ:

Այդ չորս հոգիները արձակվեցին 9/11-ին՝ նշանավորելով հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման սկիզբը, և անմիջապես դրանից հետո զսպվեցին: Երբ Եսայիա վաթսուներեքում ներկայացված սգավորները մխիթարվում են, նրանք մխիթարվում են Մխիթարիչի լիակատար հեղմամբ՝ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որը նաև մեծ երկրաշարժի «ժամն» է: Նրանք, ովքեր սգում են ընդունելի տարում, հենց նույն մարդիկ են, որ սգում են Եզեկիել ինն-ում և ստանում են Աստծո կնիքը: Հիսուսն Իր ծառայությունը սկսեց՝ վկայակոչելով Եսայիա վաթսուներեք, և Քույր Ուայթը Նրա այդ հռչակումը համապատասխանեցնում է մեր գործին:

«Քրիստոսն աշխարհին հռչակեց Իր առաքելությունը, երբ Նազարեթի ժողովարանում Եսայի մարգարեությունից կարդաց. «Տիրոջ Հոգին Ինձ վրա է, որովհետև Ինձ օժեց աղքատներին Ավետարանը քարոզելու համար. Ինձ ուղարկեց սրտով խոցվածներին բժշկելու, գերիներին ազատություն քարոզելու և կույրերին տեսողության վերականգնում, ճնշվածներին ազատ արձակելու, Տիրոջ ընդունելի տարին քարոզելու»: Ի՛նչ գործ էր դրված Նրա առջև.—քարոզել Տիրոջ ընդունելի տարին: Այս ժամանակաշրջանն ընդգրկում է դար դարի հետևից, տարածվում է դարաշրջանից դարաշրջան, քանի դեռ շնորհի ժամանակը տևում է: Աստված սպասում է՝ լսելու խնդրանքն ու դուռը բախելը, հսկում է՝ տեսնելու, թե արդյոք մարդկությունը կմոտենա Իրեն, Ով միայն կարող է օգնել մեզ: Նա փափագում է ներել նրանց մեղքերը, ընդունել նրանց որպես Իրենը: Նա կընդունի ամեն մի սրտազեղջ հոգու, որ գալիս է Իր մոտ. որովհետև հենց այս գործն անելու համար Աստված օժեց Իր միածին Որդուն»:

«Բայց ինչո՞ւ Քրիստոսը չավարտեց Եսայիայում արձանագրված խոսքը: Ինչո՞ւ Նա բաց թողեց «և մեր Աստծու վրեժխնդրության օրը» դարձվածքը: Այս նախադասության վերջին մասը նույնքան ճշմարիտ էր, որքան առաջին մասը. և Քրիստոսը Իր լռությամբ, Իր ընտրյալ մարգարեին տրված Իր իսկ խոսքերի մի մասը զսպելով, չժխտեց ճշմարտությունը: Սակայն այս վերջին դարձվածքն այն էր, որի վրա Նրա լսողները հաճույքով էին կանգ առնում, և որը նրանք հակված էին գործադրելու՝ դատաստան հռչակելով բոլոր նրանց վրա, ովքեր իրենց կրոնական հավատքի մասնակից չէին: Ժողովրդին ճշմարտության, արդարության և ներման խոսքեր տալու փոխարեն՝ նրանք սովորեցրել էին նրանց, թե Աստված ասում է ամբողջ հեթանոս աշխարհը: Աստծու հայրական բնավորությունը աղավաղվել էր և թաղվել մարդկային ավանդությունների տակ: Signs of the Times, January 14, 1897»:

Աստծո ժողովրդի առաքելությունն այս դարում ուրվագծված է ներշնչանքի այն խոսքերում, որոնք նկարագրում են Մեսիայի գործը. «Տեր Եհովայի Հոգին ինձ վրա է, որովհետև Տերն օժել է ինձ՝ ավետիս քարոզելու հեզերին. Նա ինձ ուղարկել է՝ բժշկելու սրտով կոտրվածներին, գերիներին ազատություն հռչակելու և կապյալներին՝ բանտի բացվելը. հռչակելու Տիրոջ ընդունելի տարին և մեր Աստծու վրեժխնդրության օրը. մխիթարելու բոլոր սգավորներին, կարգելու Սիոնում՝ սգացողներին, նրանց մոխրի փոխարեն գեղեցկություն տալու, սգի փոխարեն՝ ուրախության յուղ, վիատության հոգու փոխարեն՝ օրհնության հանդերձ, որպեսզի

նրանք կոչվեն արդարության ծառեր, Տիրոջ տնկաստան, որպեսզի Նա փառավորվի»:

«Եվ նրանք պիտի շինեն հնադարյան ավերակները, պիտի կանգնեցնեն նախկին ամայությունները, և պիտի նորոգեն ավերված քաղաքները, բազմաթիվ սերունդների ամայությունները»: Lake Union Herald, November 11, 1908.

Նախքան երրորդ վայ-ի մեջ երկրորդ վայ-ի կրկնությանն ավելի առաջ գնալը, մենք պետք է մեզ հիշեցնենք, որ պատգամը պետք է հասկացվի՝ «պատվիրան պատվիրանի վրա» բերելով: Մա ցույց է տալիս, որ ներշնչյալ Խոսքում հիշված յուրաքանչյուր «Ժամ», «օր», «ամիս» և «տարի», որ համապատասխանում է կիրակնօրյա օրենքի համատեքստին, պետք է նաև կիրառվի իսլամի՝ կիրակնօրյա օրենքին հարվածելու նախապատրաստության վերաբերյալ:

Որպես օրինակ՝ «Ժամ» բառը հանդիպում է միայն Հին Կտակարանի մեկ գրքում, և այդ գիրքը Դանիելի գիրքն է: Դանիելի գրքում «Ժամ»-ը հիշատակվում է հինգ անգամ:

Եվ ով որ չընկնի ու չերկրպագի, նույն ժամին պիտի գցվի բորբոքված հրեղեն հնոցի մեջտեղը: ... Արդ, եթե պատրաստ եք, որ երբ լսեք եղջերափողի, սրինգի, քնարի, սամբիկի, սաղմոսարանի և դուլցիմերի ձայնը, և ամեն տեսակ երաժշտություն, ընկնեք ու երկրպագեք այն պատկերին, որ ես եմ կանգնեցրել, լավ. բայց եթե չերկրպագեք, նույն ժամին պիտի գցվեք բորբոքված հրեղեն հնոցի մեջտեղը. և ո՞վ է այն Աստվածը, որ պիտի ազատի ձեզ իմ ձեռքից: Դանիել 3:6, 15.

Քույր Ուայթը բազմիցս կիրառում է Դանիելի երրորդ գլուխը, և հետևաբար՝ «նույն ժամին»-ը, կիրակնօրյա օրենքի նկատմամբ: Դանիելի չորրորդ գլխում Դանիելը «մեկ ժամ» շփոթության մեջ է, մինչ նա դժվարությամբ փորձում է բացատրել Նաբուգոդոնոսորի վրա եկող դատաստանը:

Այն ժամանակ Դանիելը, որի անունը Բաղտասար էր, մի ժամ ապշած մնաց, և նրա մտածումները խռովում էին նրան: Թագավորը խոսեց ու ասաց. «Բաղտասար, երազը և դրա մեկնությունը թող քեզ չխռովեն»: Բաղտասարը պատասխանեց ու ասաց. «Տե՛ր իմ, երազը թող լինի քեզ ատողների համար, և դրա մեկնությունը՝ քո թշնամիների համար»: Դանիել 4:19:

Դանիելը «մեկ ժամ» զարմացած է մնում, մինչ փորձում է հասկանալ, թե ինչպես տեղեկացնի Նաբուգոդոնոսորին իր վրա եկող դատաստանի մասին: Դանիելը ներկայացնում է առաջին հրեշտակի պատգամաբերին, որը հոչակում է, որ դատաստանի «ժամը» եկել է: Նրա մարգարեությունը տրվում է Նաբուգոդոնոսորին, և մեկ տարի անց Բաբելոնի վրա հասնող դատաստանը բերվում է Նաբուգոդոնոսորի վրա:

Նոյն ժամուն այդ բանը կատարուեցաւ Նաբուգոդոնոսորի վրայ, եւ անիկա մարդկանցմէ վտարուեցաւ, եւ խոտ կերաւ արջառներու պէս, եւ իր մարմինը թրջուեցաւ երկնքի ցօղով, մինչեւ որ իր մազերը արծիւներու փետուրներու պէս աճեցան, եւ իր եղունգները՝ թռչուններու մազիկներու պէս: Դանիել 4:33.

Դանիելը մարգարեանում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի մասին, և երբ այն հասնի, դա Բաբելոնի վրա դատաստանի «ժամն» է: Երկու «ժամերն» էլ նույնացնում են կիրակնօրյա օրենքը, որը մեծ երկրաշարժի ժամն է: Նաբուգոդոնոսորը Բաբելոնի պատմության ալֆան է, իսկ Բաղթասարը՝ օմեգան, և հենց այն գիշերն է Բաղթասարը սպանվում, երբ ձեռագրությունը հայտնվում է պատի վրա:

Նույն ժամին մարդու ձեռքի մատներ երևացին և թագավորի պալատի պատի ծեփի վրա, ճրագակալի դիմաց, գրեցին. և թագավորը տեսավ այն ձեռքի մասը, որ գրում էր: Դանիել 5:5.

«Նույն ժամին» պատի վրա հայտնված գրությունը մատնանշում է այն ժամանակը, երբ գրավոր կիրակնօրյա օրենքը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ կործանում է եկեղեցու և պետության բաժանման «պատը», և ապա Բաբելոնը վերջանում է, ինչպես նաև Միացյալ Նահանգները՝ որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն: Որպես վեցերորդ թագավորություն՝ Միացյալ Նահանգները այն իշխանությունն է, որ թագավորում է յոթանասուն խորհրդանշական տարիներ Եսայիա քսաներեքում, երբ Տյուրոսի պոռնիկը մոռացվում է: Այն թագավորությունը կամ թագավորը, որին ակնարկում է Եսայիան, յոթանասուն տարիների օրերն են, իսկ այն թագավորությունը, որ Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ թագավորեց յոթանասուն տարի, Բաբելոնն էր: Բելշասարի Բաբելոնի անկումը նախապատկերում է Միացյալ Նահանգների անկումը՝ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որտեղ պատի վրա եղած ձեռագիրը համընկնում է Հայտնություն տասներեքի՝ վիշապի պես խոսելու հետ:

Հայտնություն տասներեքորդ գլխում Բաբելոնի վրա դատաստանը սկսվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ՝ չորրորդ համարում, երբ երկրորդ ձայնը ցույց է տալիս, որ նրա դատաստանը գալիս է մեկ ժամում և նաև մեկ օրում:

Եվ ես լսեցի մի այլ ձայն երկնքից, որ ասում էր. Դո՛ւրս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերին մասնակից չլինեք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չստանաք. որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշեց նրա անօրենությունները: Հատուցեցե՛ք նրան այնպես, ինչպես նա հատուցեց ձեզ, և կրկնապատիկ հատուցե՛ք նրան՝ իր գործերի համեմատ. այն բաժակում, որ նա լցրեց, նրա համար կրկնապատիկ լցրե՛ք: Որքան նա փառավորեց իրեն և վայելչությամբ ապրեց, նույնքան տվե՛ք նրան տանջանք և սուգ. որովհետև նա իր սրտում ասում է. Թագուհու պես եմ նստած, այրի չեմ, և սուգ երբեք չեմ տեսնի: Ուստի նրա պատուհասները մեկ օրում պիտի գան՝ մահ, սուգ և սով, և նա կրակով բոլորովին պիտի այրվի, որովհետև զորավոր է Տեր Աստվածը, որ դատում է նրան: Եվ երկրի թագավորները, որոնք նրա հետ պոռնկություն գործեցին և վայելչությամբ ապրեցին, պիտի ողբան նրա վրա և կոծեն նրան, երբ տեսնեն նրա այրման ծուխը՝ հեռվում կանգնած նրա տանջանքի սարսափից, ասելով. Վա՛յ, վա՛յ, մեծ քաղաք Բաբելոն, զորավոր քաղաք, որովհետև քո դատաստանը մեկ ժամում եկավ: Հայտնություն 18:4-10:

Ակնհայտ է, որ Բաբելոնի վրա աստիճանաբար իրականացվող դատաստանը սկսվում է չորրորդ համարի կիրակնօրյա օրենքից, երբ Աստծու մյուս հոտը կանչվում է դուրս

գալ Բաբելոնից: Հովհաննեսը նրա դատաստանի ժամանակը բնորոշում է թե՛ որպես «օր», թե՛ որպես «ժամ», հաստատելով, որ ժամանակի խորհրդանիշները պետք է հասկացվեն խորհրդանշական իմաստով:

Ձատիկը պետք է պահվեր առաջին ամսում, և Ձատիկը համապատասխանում է խաչին, որն իր հերթին համապատասխանում է կիրակնօրյա օրենքին:

Եվ Տերը խօսեց Մովսեսի և Ահարոնի հետ Եգիպտոսի երկրում՝ ասելով. «Այս ամիսը թող ձեզ համար լինի ամիսների սկիզբը. այն թող ձեզ համար լինի տարվա առաջին ամիսը: Խօսեցե՛ք Իսրայելի ամբողջ ժողովին՝ ասելով. այս ամսուայ տասներորդ օրը թող ամեն մարդ իրեն համար վերցնի մի գառնուկ՝ ըստ իրենց հայրերի տան, մի գառնուկ՝ մի տան համար: Իսկ եթե ընտանիքը շատ փոքր լինի գառնուկի համար, ապա նա և իր տանը մօտ բնակուող իր դրացին թող վերցնեն այն՝ ըստ անձանց թույլի. ամեն մեկը ըստ իր ուտելու չափի թող հաշուի գառնուկի համար: Ձեր գառնուկը թող լինի անարատ, արու, մեկ տարեկան. այն պիտի վերցնեք ոչխարներից կամ այծերից: Եվ պիտի պահեք այն մինչև նոյն ամսուայ տասնչորսերորդ օրը, և Իսրայելի ժողովրդի ժողովքի ամբողջ բազմութիւնը թող մորթի այն երեկոյեան»: Ելք 12:1-6:

Ձատիկը Պենտեկոստեական շրջանի սկիզբն էր, և, հետևաբար, այն խորհրդանշորեն ներկայացնում է Պենտեկոստեն, որն էլ իր հերթին համընկնում է Կիրակնօրյա օրենքի հետ: Խորանը կանգնեցվեց առաջին ամսվա առաջին օրը՝ այսպիսով խորհրդանշորեն ներկայացնելով հաղթական եկեղեցու բարձրացումը որպես դրոշ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Երկրորդ վայի «ժամը», «օրը», «ամիսը» և «տարին» նույնացնում են Կիրակնօրյա օրենքը, և տող առ տող՝ ժամանակի այդ արտահայտություններից յուրաքանչյուրը համընկնում է Կիրակնօրյա օրենքի հետ, երբ համատեքստը համաձայնում է: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ սկսվում է պապական հալածանքի երկրորդ շրջանը, իսկ առաջինը եղել է 1,260 տարիները, որոնք պատճառ դարձան, որ այդ շրջանի նահատակները հինգերորդ կնիքում Տիրոջը աղաղակեն «մինչև ե՞րբ» հարցով, մինչև պապական իշխանությունը պիտի դատապարտվեր: Պապական երկրորդ արյունահեղության ժամանակ Հիսուսն Իր ժողովրդին հայտնել է, որ հալածանքի ենթարկվելիս նրանք կարիք չունեն մտահոգվելու, թե ինչ պիտի ասեն:

Բայց երբ ձեզ տանեն և մատնեն, նախապես մի՛ հոգացեք, թե ինչ պիտի խոսեք, և մի՛ նախախորհեք. այլ ինչ որ ձեզ տրվի այն ժամին, այն՝ խոսեցեք. որովհետև խոսողը դուք չեք, այլ Սուրբ Հոգին: Մարկոս 13:11.

Առաջին վայի ժամանակ մարդկանց տանջում էին հարյուր հիսուն տարի: Այդ տարիները սկսվեցին 1299 թվականի հուլիսի 27-ին և ավարտվեցին 1449 թվականի հուլիսի 27-ին, երբ չորս հրեշտակներն արձակեցին այն չորս հոդմերը, որոնք պատրաստված էին ժամի, օրվա, ամսվա և տարվա համար, որպեսզի սպանեն մարդկանց մեկ երրորդին: Տանջանքի այդ շրջանը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգներում գազանի պատկերի հաստատման շրջանը: Այդ շրջանը այն տասնհինգ օրերն են, որոնք ներկայացված են Ղևտականք քսաներեքում՝ փողերի տոնից մինչև Պենտեկոստե: Գազանի պատկերի կազմավորման շրջանը 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա

օրենքն է, սակայն կեսգիշերային աղաղակի պատգամի հռչակման շրջանը գազանի պատկերի կազմավորման ֆրակտալն է՝ 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը:

Կնքման սկիզբն ու ավարտը նաև գազանի պատկերի կազմավորման ալֆան և օմեգան են: Մի դասակարգը ձևավորում է բնավորություն Աստծո կնիքի համար, իսկ մյուսը ձևավորում է գազանի պատկերը: Միացյալ Նահանգներում այդ ժամանակաշրջանը համընկնում է աշխարհում նույն ժամանակաշրջանի հետ, որը սկսվում է կիրակնօրյա օրենքով: «Ամիսը» խորհրդանիշ է այն տանջանքի, որը հարկադրում է պատկերի հաստատումը, ուստի Հայտնություն իննի տասնհինգերորդ համարով ներկայացված՝ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ եղած ամիսը նաև ներկայացնում է աշխարհում գազանի պատկերի հաստատման ընթացքում իսլամական տանջանքը:

Կան նաև այլ մարգարեական կիրառություններ, թե ինչպես երկրորդ վայի մարգարեությունը և նրա ժամը, օրը, ամիսը և տարին ներկայացնում են կիրակնօրյա օրենքը և իսլամի արձակուրդ՝ Միացյալ Նահանգներին հարվածելու համար, սակայն մենք պետք է անցնենք այլ կետերի:

Ժամանակի վերջին շրջանում, վերջին մոտ վեց ամիսների ընթացքում, ես շեշտել եմ, որ երեք վայերի իսլամը մարգարեաբար կապված է երեք հրեշտակների հետ: Հակոբի վերջին օրերի այն կանխասացությունից, ըստ որի Հուդան այն «որթն» է, որ կապված է «ավանակին», մինչև Քրիստոսի կողմից ավանակը արձակելը՝ Իր փառավոր մուտքից առաջ, և մյուս զուգահեռ գծերը, առաջին և երկրորդ վայի իսլամը ներկայացնում է այն մարգարեական լուրը, որը զորացրեց առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերը, իսկ երրորդ վայի իսլամը ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի մարգարեական լուրը:

Վերջերս հղում արվեց Ա. Թ. Ջոնսի գրած մի գրքից մեկ գլխի, և այն նույն փաստն է հաստատում, սակայն՝ այլ մոտեցմամբ: Ջոնսը Հայտնության գրքի քերականությունն ու կառուցվածքն է գործածում՝ ցույց տալու համար, թե ինչպես անհնար է վերջին երեք «վայ»-ի փողերը բաժանել երեք հրեշտակների պատգամներից: Նա շեշտում է, որ առաջին հրեշտակը չի կարող բաժանվել երկրորդից, և որ երրորդը չի կարող բաժանվել նախորդ երկուսից: Ջոնսի ուշադրության կենտրոնում երեք հրեշտակներն են, և մինչ նա հիմնավորում է երեք հրեշտակների անբաժանելի փոխհարաբերության վերաբերյալ իր տեսակետը, նույն այդ տրամաբանությամբ ապացուցում է նաև, որ Հայտնության իններորդ գլխի փողերն էլ չեն կարող բաժանվել Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակներից: Այս հոդվածը կավարտենք Ջոնսի այդ գլխով:

ԳԼՈՒԽ XI. ԵՐՐՈՐԴ ՀՐԵՇՏԱԿԻ ԼՈՒՐԸ

«Այսօրվա համար կարևոր այդ հարցին՝ «Ի՞նչ անենք», կարելի է վստահությամբ պատասխան տալ Յոթ Շեփորների և մեր օրերի մեծ ազգերի դիրքի հիման վրա, որովհետև պատասխանը հենց այս նույն հիմքի վրա տրված է Աստծո խոսքով:»

«Մենք տեսանք, որ Յոթ փողերի վերջին երեքի հետ անբաժանելիորեն կապված են Երեք վայերը: Յոթ փողերի հենց մեջտեղում՝ Չորրորդ փողի ավարտից հետո և

Հինգերորդ փողի սկզբից առաջ, գրված է. «Եվ տեսա, և լսեցի մի հրեշտակ, որ թռչում էր երկնքի մեջտեղով և բարձր ձայնով ասում. Վա՛յ, վա՛յ, վա՛յ երկրի բնակիչներին՝ այն երեք հրեշտակների փողի մյուս ձայների պատճառով, որոնք դեռ պիտի հնչեն»։ Հայտնություն 8:13»

«Այն, որ Երեք Վայերը անբաժանելիորեն կապված են Յոթ Փողերի վերջին երեքի հետ՝ յուրաքանչյուրին մեկը, բոլորովին անվիճելի է դառնում այն փաստով, որ երբ Հինգերորդ Հրեշտակի փողահարությունն ավարտվում է, գրված է. «Անցավ մեկ վայր. և ահա սրանցից հետո գալիս են ևս երկու վայր»։ Հայտնություն 9:12: Եվ երբ Վեցերորդ փողն ավարտվում է, գրված է. «Անցավ երկրորդ վայր. և ահա երրորդ վայր շուտով գալիս է։ Եվ յոթերորդ հրեշտակը փող հնչեցրեց»։ Հայտնություն 11:15:»

«Արդ, Երեք Վայերի գալուստը հռչակող այս հրեշտակի հետ, որոնք անբաժանելիորեն կապված են Յոթ Փողերի վերջին երեքի հետ, անբաժանելիորեն կապված է Հայտնություն 14-ի «Երրորդ Հրեշտակը»։»

«Որպեսզի սա ևս աներկբա կերպով հաստատված դիտվի, սկսենք Հայտնություն 14-ի Երրորդ հրեշտակի պատգամից և նրա ուղղակի կապերը հետազոտենք դեպի նրանց սկզբնավորությունը։»

«Երրորդ հրեշտակի» վերաբերյալ արձանագրության առաջին խոսքերը հետևյալն են. «Եվ երրորդ հրեշտակը հետևեց նրանց»։ Հայտնություն 14:9: Սա ցույց է տալիս, որ նրանից առաջ ոմանք գնացել էին, որոնց «Երրորդ հրեշտակը» «հետևեց»։

«Ուրեմն վերցնենք նախորդ համարը. «Եվ նրա հետևից եկավ ուրիշ մի հրեշտակ»։ Սա ցույց է տալիս, որ այս մեկից առաջ ևս մի հրեշտակ է եղել, ինչն էլ, երբ այս մեկը հետևում է, նրան դարձնում է «ուրիշ»։»

«Այժմ դարձե՛ք վեցերորդ համարին. «Եվ տեսայ մի այլ հրեշտակ»։ Սա ևս հավաստում է, որ մի հրեշտակ արդեն իսկ նախորդել է, և դա է պատճառը, որ սա, երբ թռչում է երկնքի մեջտեղով, կոչվում է «այլ»։»

«Հայտնության» գրքում ավելի հետ գնալով՝ մենք ոչ մի հրեշտակ չենք գտնում, բացի Յոթերորդ Շեփորի հրեշտակից, մինչև որ հասնում ենք տասներորդ գլխի առաջին համարին. և այնտեղ կարդում ենք. «Եվ տեսա մեկ այլ գորավոր հրեշտակ»։ Այս արտահայտությունը, ինչպես և նախկինում, հաստատում է, որ սրանից առաջ կա մի հրեշտակ, որի պատճառով, երբ սա հայտնվում է, նրա մասին խոսվում է որպես «մեկ այլ»-ի։

Ետ գնալով՝ մենք հրեշտակներ այլևս չենք գտնում, բացի միայն Վեցերորդ և Հինգերորդ Փողերի հրեշտակներից, մինչև որ հասնում ենք ութերորդ գլխի վերջին համարին. և այնտեղ մենք հասնում ենք սկզբնականին, որովհետև կարդում ենք. «Եվ տեսա ու լսեցի մի հրեշտակի»՝ ոչ թե «մեկ այլ հրեշտակի», այլ, նախապես, «մի հրեշտակի»։

«Այսպես, սկսելով Հայտնություն 8:13-ից, կա հրեշտակների անընդհատ շարք, որոնք միմյանց հետ կապված են «մեկ ուրիշ» բառով՝ ուղիղ մինչև Հայտնություն 14-ի Երրորդ Հրեշտակը՝ իր պատգամով հանդերձ։ Այսպես.»

«Եվ ես տեսայ ու լսեցի մի հրեշտակի»: Հայտնություն 8:13:

«Եվ տեսայ ուրիշ մի զորեղ հրեշտակ»: Հայտնություն 10:1:

«Եվ ես տեսայ ուրիշ հրեշտակ»: Հայտնություն 14:6:

«Եվ հետևեց մեկ այլ հրեշտակ»: 8-րդ համար:

«Եվ երրորդ հրեշտակը հետևեց նրանց»: Համար 9:

«Գուցե հետևյալ պարզ գծապատկերը օգնի հստակ դարձնել կապը այն հրեշտակի միջև, որ հայտարարում է Յոթ Փողերի վերջին երեքի Երեք Վայերը, և Հայտնություն 14-ի Երրորդ Հրեշտակի Լուրի միջև:

«Առաջին փողը Հայտնություն 8:7»

«Երկրորդ փող — Հայտնություն 8:8»

«Երրորդ փողը» Հայտնություն 8:10

«4-րդ Շեփոր» Հայտնություն 8:12. «Մեկ հրեշտակ» — Վա՛յ, վա՛յ, վա՛յ: Հայտնություն 8:13:

«Հինգերորդ փողը Հայտնություն 9:1–11 / Առաջին վայ»

«6-րդ Շեփոր Հայտնություն 9:13–ից մինչև 11:13 Երկրորդ վայը: «Մեկ այլ հզոր հրեշտակ»: Հայտնություն 10:1»

«7-րդ Շեփոր Հայտնություն 11:13–19 Երրորդ վա՛յը «Մեկ այլ հրեշտակ: Հայտնություն 14:6»

«Ապա հետևեց մեկ այլը»: Հայտնություն 14:6

«Երրորդ հրեշտակը հետևեց նրանց»: Հայտնություն 14:9:

«Այս ամենի նշանակությունն այժմ կարելի է ավելի լիովին տեսնել՝ նկատի առնելով, թե իրականում ինչ է ինքնին Երրորդ հրեշտակի պատգամը. Իր անմիջական իմաստով «Երրորդ հրեշտակ» արտահայտությունը, ակնհայտորեն, վերաբերում է երեք հրեշտակներից բաղկացած շարքի երրորդին: Ինչպես արդեն նշվել է, երեք հրեշտակներից բաղկացած այս շարքը, որոնցից յուրաքանչյուրն իր պատգամն է կրում, գտնվում է Հայտնության տասնչորսերորդ գլխում՝ 6–12 համարներում: Այս երեք հրեշտակների պատգամները միախառնվում են և իրենց գազաթնակետին հասնում երրորդի մեջ, որի հնչյունը չի դադարում, մինչև որ երկրի հունձքը չհասունանա և պատրաստ չլինի Տիրոջ գալուստին՝ այն հնձելու համար:»

«Երրորդ հրեշտակի լուրն ինքնին, ինչպես այն հռչակվում է Երրորդ հրեշտակի խոսքերում, այսպիսին է. «Եվ երրորդ հրեշտակը նրանց հետևեց՝ բարձր ձայնով ասելով. Եթե մեկը երկրպագի զազանին և նրա պատկերին, և նրա նշանը ընդունի իր ճակատի վրա կամ իր ձեռքի վրա, նա ևս պիտի խմի Աստծու բարկության գինուց, որ անխառն թափված է նրա ցասման բաժակի մեջ, և պիտի տանջվի կրակով ու ծծմբով՝ սուրբ հրեշտակների առաջ և Գառան առաջ. և նրանց

տանջանքի ծուխը վեր է բարձրանում հավիտյանս հավիտենից. և ցերեկ ու գիշեր հանգիստ չունեն նրանք, որ երկրպագում են գազանին և նրա պատկերին, և ով որ ընդունում է նրա անվան նշանը: Ահա՛ սրբերի համբերությունը. ահա՛ նրանք, որ պահում են Աստծու պատվիրանները և Հիսուսի հավատը»:

«Սա Երրորդ հրեշտակի պատգամն է՝ ինչպես որ այն ներկայացված է՝ առանձնացված մյուս երկուսից: Բայց, իրականում, այն չի կարելի դիտել որպես առանձին. և չի կարելի այն ներկայացնել որպես մեկ, առանձին պատգամ աշխարհին, կարծես միայնակ կանգնած լինի. որովհետև դրա վերաբերյալ հենց առաջին խոսքերն են՝ «Երրորդ հրեշտակը հետևեց ՆՐԱՆՑ»: Այսպիսով, հենց պատգամի առաջին իսկ խոսքերով մենք հղվում ենք ոչ միայն մեկին, այլև այն երկուսին, որոնք նախորդեցին նրան: Եվ հունարեն այն բառը, որը թարգմանված է «հետևեց», չի նշանակում առանձին հետևել, ո՛չ էլ պարզապես հետևել, այլ՝ «հետևել հետ միասին», ինչպես զինվորները հետևում են իրենց գորավարին, կամ ծառաները իրենց տիրոջը. հետևաբար՝ «հետևել մեկին որևէ բանում, թույլ տալ, որ ինքդ առաջնորդվես նրանից»: Երբ դա ասվում է բաների մասին, նշանակում է հետևել որպես արդյունք, հետևել «որպես հետևանք այն բանի, որ նախապես եղել էր»: Այսպիսով, անձերի վերաբերյալ, Երրորդ հրեշտակը հետևում է այն երկուսի հետ միասին, որոնք նախորդել են. իսկ նրա պատգամը, որպես մի բան, հետևում է որպես արդյունք կամ հետևանք այն բանի, որ նախապես եղել էր»:

«Բայց Երկրորդի մասին ևս գրված է. “Եվ հետևեց մի ուրիշ հրեշտակ”: Ինչպես Երրորդ Հրեշտակը հետևում է Երկրորդին, այնպես էլ Երկրորդ Հրեշտակը Առաջինին: Իսկ Առաջինի մասին գրված է. “Եվ ես տեսա մի ուրիշ հրեշտակ թռչել”, և այլն: Սա այս երեքի շարքի առաջինն է: Նրան հետևում է մի ուրիշը, և նրանց հետևում է Երրորդ Հրեշտակը: Նրանց հայտնվելու կարգի մեջ հաջորդականություն կա, բայց երբ այդ երեքը հերթով հայտնվում են, ապա հետո գործում են միասին՝ որպես մեկ: Առաջինը հնչեցնում է իր պատգամը, Երկրորդը հետևում է և միանում Առաջինին, Երրորդը հետևում է նրանց և միանում նրանց, այնպես որ, երբ այդ երեքը միավորված են և առաջ են գնում իրենց միացյալ գործությամբ, կազմում են հզոր, եռակի, բարձրաձայն պատգամ: Ամեն ինչն անհրաժեշտ է, որպեսզի Երրորդ Հրեշտակի պատգամը լիակատար լինի, և Երրորդ Հրեշտակի պատգամը չի կարող ճշմարիտ կերպով տրվել առանց այդ ամենի տրվելու»:

«Ուրեմն ի՞նչ է եռակի պատգամն իր համապատասխան մասերով»:—Ահա Առաջինը. «Եվ տեսայ մի այլ հրեշտակ, որ թռչում էր երկնքի մեջտեղով՝ ունենալով յալիտենական աւետաբանը, որպեսզի աւետի երկրի վրայ բնակուողներին, եւ ամէն ազգի, եւ ցեղի, եւ լեզուի, եւ ժողովրդի բարձր ձայնով ասելով. Վախեցէ՛ք Աստծուց եւ փա՛ռք տուէ՛ք Նրան, որովհետեւ եկել է Նրա դատաստանի ժամը. եւ երկրպագեցէ՛ք Նրան, որ արարեց երկինքը, եւ երկիրը, եւ ծովը, եւ ջրերի աղբիւրները»:

«Ահա երկրորդը. «Եվ հետևեց մեկ այլ հրեշտակ՝ ասելով. Ընկավ, ընկավ Բաբելոնը՝ այն մեծ քաղաքը, որովհետև իր պոռնկության բարկության գինուց խմեցրեց բոլոր ազգերին»»:

«Եվ ահա Երրորդը. «Եվ երրորդ հրեշտակը նրանց հետևեց՝ բարձր ձայնով ասելով. եթե մեկը երկրպագի գազանին և նրա պատկերին, և ընդունի նրա նշանը իր ճակատին կամ իր ձեռքին, նա ևս պիտի խմի Աստծու բարկության գինուց, որ անխառն լցված է Նրա սրտմտության բաժակի մեջ. և պիտի տանջվի կրակով ու ծծմբով սուրբ հրեշտակների առաջ և Գառան առաջ. և նրանց տանջանքի ծուխը բարձրանում է հավիտյանս հավիտենից. և ո՛չ ցերեկ, ո՛չ գիշեր հանգիստ չունեն նրանք, որ երկրպագում են Գազանին և նրա Պատկերին, և ով էլ ընդունում է նրա անվան նշանը: Այստեղ է սրբերի համբերությունը. այստեղ են նրանք, որ պահում են Աստծու պատվիրանները և Հիսուսի հավատքը»:

«Այս պատգամներից յուրաքանչյուրի ձևակերպման վրա մի հայացք նետելը կբացահայտի այն միտքը, որ պարունակվում է հունարեն «followed» բառի մեջ, որը նշանակում է «հետևել որպես հետևանք»: Առաջինը կրում է հավիտենական ավետարանը՝ այն քարոզելու ամեն արարածի՝ կոչ անելով բոլորին վախենալ Աստծուց և փառք տալ Նրան, և երկրպագել Նրան. որովհետև Նրա դատաստանի ժամը եկել է: Այս պատգամի մերժումը ծնում է իրերի այնպիսի մի վիճակ, որը, որպես այդպիսի մերժման հետևանք, նկարագրված է Երկրորդ Հրեշտակի՝ հաջորդող խոսքերում: Եվ Առաջին Պատգամի մերժման պատճառով, և այդ մերժման հետևանքների պատճառով, ինչպես հայտարարված է Երկրորդում, առաջանում է իրերի այնպիսի մի վիճակ, որը, որպես հետագա հետևանք, պահանջում է, որ Երրորդ Հրեշտակը հաջորդի նրանց՝ բարձր ձայնով հոչակելով իր սարսափելի նախազգուշացումը այն ահավոր չարիքների դեմ, որոնք առաջացել են որպես Առաջին Պատգամի մերժման կրկնակի հետևանք»:

«Եվ որ Երրորդ Հրեշտակի ձայնն ու գործը միաձուլվում են Առաջինի ձայնին ու գործին, պարզ է նրա եզրափակիչ խոսքերից. «Այստեղ են նրանք, որ պահում են Աստծու պատվիրանները և Հիսուսի հավատը», որովհետև սա է հավիտենական ավետարանի քարոզության մշտական նպատակը: Մա է Աստծուց վախենալու և Նրան փառք տալու, և երկրպագելու «նրան, որ ստեղծեց երկինքը, երկիրը, ծովը և ջրերի աղբյուրները», բովանդակությունը: Աստծու պատվիրանների պահպանումը և Հիսուսի հավատը միակ բանն է, որ որևէ հոգու հնարավորություն կտա կանգուն մնալ Նրա դատաստանի ժամին, որի մասին առաջին հրեշտակը հայտարարում է, թե «եկել է»»:

«Երրորդ Հրեշտակի եզրափակիչ խոսքերին անմիջապես հաջորդում է. «լսեցի երկնքից մի ձայն, որ ինձ ասում էր. Գրիր. Երանի՝ են այն մեռելները, որ այսուհետև Տիրոջ մեջ են մեռնում»՝ այս ժամանակից ի վեր: Հայտնություն 14:13: Եվ սրան անմիջապես հաջորդում են խոսքերը. «Եվ տեսա, և ահա՝ մի սպիտակ ամպ, և ամպի վրա նստած էր Մարդու Որդուն նման մեկը, որի գլխին ոսկե պսակ կար, և նրա ձեռքում՝ սուր մանգաղ: Եվ տաճարից դուրս եկավ մի ուրիշ հրեշտակ՝ բարձր ձայնով աղաղակելով ամպի վրա նստածին. Գցրո՛ւ քո մանգաղը և հնձի՛ր, որովհետև եկել է քեզ համար հնձելու ժամանակը, որովհետև երկրի հունձքը հասել է: Եվ ամպի վրա նստածը գցեց իր մանգաղը երկրի վրա, և երկիրը հնձվեց»:

Հայտնություն 14:14–16: Իսկ «հունձքը աշխարհի վախճանն է»: Մատթեոս 13:39»:

«Կրկին. Երրորդ Հրեշտակը մասնավորապես զգուշացնում է բոլոր մարդկանց՝ գազանի և նրա պատկերի երկրպագությունից, ինչ էլ որ դրանք լինեն. և Հայտնություն 19:11–21-ից մենք տեսնում ենք, որ գազանը և նրա պատկերը «կենդանի» են, երբ Տերը գալիս է երկնքի ամպերի մեջ, և «երկունսն էլ» կործանվում են Նրա գալստյան փառքով:

«Այս փաստերը ցույց են տալիս, որ Երրորդ Հրեշտակի Լուրը հզոր, եռակի, բարձրաձայն պատգամ է, որը դուրս է գալիս յուրաքանչյուր ազգի, ցեղի, լեզվի և ժողովրդի մոտ՝ Տիրոջ երկրորդ գալուստից անմիջապես առաջ, և որը հասունացնում է երկրի հունձքը ու պատրաստում է Տիրոջ համար պատրաստված մի ժողովուրդ, ինչպես Հովհաննես Մկրտչի պատգամը պատրաստեց ճանապարհը Տիրոջ առաջին գալուստի համար: Եվ այսպես, այն Աստծու վերջին, եզրափակիչ պատգամն է աշխարհին:»

«Եվ այժմ, այսպիսով ըմբռնելով, թե ինչ է Երրորդ Հրեշտակի Լուրը ինքնին, այդ լուրի հարաբերությունը այսօրվա մեծ ազգերի հետ կարելի է ավելի լավ զանազանել՝ նկատի առնելով «Երրորդ Հրեշտակի Լուրի Ժամանակը»»: A. T. Jones, *The Great Nations of Today*, 114.